

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců

Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **Ing. J. V., Ph.D.**
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2023, č. j. MZP/2021/570/1234, sp. zn. ZN/MZP/2021/570/258,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 3. 3. 2023, č. j. MZP/2021/570/1234, sp. zn. ZN/MZP/2021/570/258, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajský úřad Zlínského kraje (dále jen „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 23. 2. 2021, č. j. KUZL 20907/2020 (dále jen „povolení“), povolil na žádost společnosti EKOTREND Ludky s. r. o. (dále jen „provozovatel“) podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), provoz dvou stacionárních zdrojů (výroba plastových drtí a výroba plastových granulátů). Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Žaloba

2. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu. Namítá, že v důsledku postupného růstu provozu (provoz zpracování odpadů zahájený v roce 1989 významně narostl od roku 2012) přesáhl hluk a zápach provozu únosné hranice. Mezi obtěžující imise provozu je nutné připočítat také imise ze související kamionové dopravy a zdravotně rizikové umístění odpadů čekajících na zpracování. Žalobce upozorňuje na to, že zpracovávané odpady obsahují toxické látky, další závadné látky se uvolňují při jejich samotném zpracování. Provoz má proto negativní vliv na život a zdraví lidí v obci a možnosti využívat okolní nemovitosti. V důsledku napadeného rozhodnutí se z původního (neobtěžujícího) závodu na mechanické zpracování zejména tvrdého PVC stal nepřetržitě fungující závod na zpracování zejména měkčeného PVC, aniž by byla provedena adekvátní řízení ve věci ochrany životního prostředí (posouzení EIA) či před stavebním úřadem (změna užívání staveb pro proces vytlačování a jejich umístění), obcí (schválení zastupitelstvem, ochranné pásmo/omezení v územním plánu), nebo dotčenými orgány na úseku požární ochrany a ochrany před toxickými látkami.
3. Žalobce popisuje, že proces zpracování v závodu spočívá v rozdrčení (a úletu mikročástic) plastu, přidání nebezpečných chemikálií, zahřátí směsi na teplotu do 170 °C, promíslení taveniny ve šneku a vytlačení přes matrici do proudu vzduchu, kterým jsou ve vlnosku dopravovány regranule do skladovacích/homogenizačních zásobníků. Takový závod by měl být dle žalobce umístěn mimo zástavbu. Správní orgány nezajímalo, co se zpracovává ani co odpad obsahuje. Existují přitom (žalovaným ignorované) moderní technologie BAT (Best Available Techniques, nejlepší dostupná technologie), které by zátěž okolí omezily.
4. Odpovědné orgány vydávají dílčí rozhodnutí, na jejichž základě vzniká provoz tzv. salámovou metodou vzhledem k problematice zákona EIA, bez posouzení vlivu záměru na životní prostředí, a bez možnosti dotčených občanů uplatňovat práva ve stavebních řízeních.
5. Žalobce nebyl poučen o svém právu zajišťovat důkazy a nebyla mu vysvětlena podstata řízení, naopak mu byl během ústního jednání dne 18. 6. 2020 odepřen vstup do závodu. Žalovaný měl vyslechnout pana K., pana V., případně další osoby navržené žalobcem a prokázat tak souvislost mezi zápachem a provozem areálu. Svědectví odborníka, pana V., žalovaný nepřípadně zpochybňuje.
6. Stacionární zdroje pro vytlačování nebyly umístěny historicky a je pro ně nutné územní řízení, stavební povolení a v souvislosti s tím provedení EIA a měření spojené se zprovozněním zdroje umístěného po účinnosti zákona o ochraně ovzduší. Došlo k podstatné změně záměru navýšením počtu a výkonnosti používaných technologií a změnou z denních

směn na nepřetržitý provoz. Zpracovatelská kapacita razantně vzrostla a násobně převyšuje povolenou kapacitu 16 000 t/rok. Správní orgány měly zjistit skutečný stav instalovaných technologií, jaké stroje a kdy byly instalovány a posoudit, zda provoz nepodléhá zjišťovacímu řízení a řízením podle stavebního zákona. Soud by měl dle žalobce zjistit historické umístění stacionárních zdrojů, potvrdit, že závod produkuje zápach, jeho příčiny a ovlivňující faktory. Dále je třeba zajistit přehledný spis a možnost žalobce získávat objektivní důkazy a zavést přiměřenou míru obtěžování, resp. přemístit závod mimo obytnou zástavbu.

7. Měření, ze kterých správní orgány vycházely, není objektivní, jelikož provozovatel závodu dokáže v průběhu měření utlumit provoz. Žalobce zpochybňuje pachovou studii, jelikož měření probíhalo pod kontrolou provozovatele bez přítomnosti účastníků řízení. Měření u domu žalobce probíhalo na otevřené komunikaci, kde zápach nebývá přítomen. Opatření ke snížení zápachu dle bodu 5 povolení nemají logiku. Jsou v rozporu se zjištěním správních orgánů, že zápach vůbec nevzniká, uvedenou regulací jsou stroje již vybaveny a maximální teplota zpracování 170 °C nezabrání imisím.
8. Žalobce v doplnění žaloby informoval o tom, že výroba byla přesunuta do průmyslové zóny v Otrokovicích. Žalobci není zřejmé, zda jsou na novém místě dodržovány podmínky stanovené v povolení. Soud, resp. správní orgány, by měly podle žalobce ověřit, zda jsou podmínky dodržovány, případně pro jejich nedodržování zrušit povolení provozu.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

9. Žalovaný uvádí, že se důkladně zabýval námitkami žalobce včetně tvrzení pana K. a pana V. v odvolacím řízení a odkazuje proto na napadené rozhodnutí. Žalobci byla dostatečně vysvětlena podstata řízení včetně možností zajišťovat důkazy. Žalobci nebyl během místního šetření zakázán vstup do provozovny. Žalobce po zahájení šetření vznesl námitku podjatosti, požadoval zrušení šetření a následně šetření na základě svého rozhodnutí opustil.
10. Žalobce z principu nesouhlasí s ničím, co orgány ochrany ovzduší během řízení učinily. Svá tvrzení však nedoložil žádným relevantním důkazem. Správní orgány žalobce neignorovaly, dokonce některá jím navržená řešení zapracovaly mezi podmínky povolení. K některým jím navrženým řešením, např. přemístění provozu, regulace skladování či požární bezpečnosti, nemají zákonné zmocnění. Žalobce neakceptuje žádný odborný podklad, který nevyhovuje jeho představám. Veškerá měření jsou v působnosti autorizovaných osob a o jejich obsahu nepanují pochybnosti.
11. V nyní posuzované věci jde o přezkum řízení dle § 41 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší. Do 31. 8. 2012 nebyly stanoveny podmínky provozu zdrojů znečišťování ovzduší. Provoz funguje od roku 2012 s kapacitním limitem 16 000 t/rok a kapacita se povolením nezměnila. Napadené rozhodnutí proto nemůže souviset s jakoukoliv změnou týkající se kvality ovzduší či žalobcova života. Řízení je ukončeno povolením, které stanovuje podmínky provozu. Ty lze kontrolovat a sankcionovat jen pokud je povolení pravomocné.
12. Žalobce v replice uvádí, že historické umístění technologie z hlediska účinnosti zákona o ochraně ovzduší nebylo prokázáno. Opakuje, že nebylo provedeno územní a zjišťovací řízení. Od roku 1997 do současnosti došlo z hlediska posouzení vlivu na životní prostředí k podstatné změně záměru z důvodu zvýšení kapacity z 907 t/rok na 47 304 t/rok, nových technologií a zavedení nepřetržitého provozu. Podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o posuzování

vlivů na životní prostředí je nutné takovou změnu záměru podrobit zjišťovacímu řízení, ve kterém by mohli uplatnit svá práva vlastníci zasažených nemovitostí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
14. Žaloba je důvodná.
15. V nyní posuzované věci je předmětem soudního přezkumu prvostupňové a na něj navazující druhostupňové rozhodnutí o žádosti provozovatele o povolení provozu stacionárního zdroje podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ovzduší.
16. Zdejší soud se již zabýval povolením nyní posuzovaného provozu ve zrušujícím rozsudku ze dne 6. 2. 2020, č. j. 62 A 95/2018 – 26. V něm v bodech 26 – 31 velmi podrobně rekapituloval procesní průběh řízení předcházejícího vydání povolení ze dne 29. 6. 2016. V tomto ohledu tedy nyní soud na svůj předchozí rozsudek odkazuje. Soud dospěl k závěru, *že jestliže mezi stěžejní námitky žalobce, které byly v průběhu správního řízení velmi podrobně uplatněny, patřilo i tvrzení o emisi látek obtěžujících zápachem a tvrzení o chybně stanovené maximální teplotě pro vytlačování a s tím souvisejícím vzniku škodlivých látek a o nepravdivě uvedených kapacitních výrobních možnostech osoby zúčastněné na řízení, bylo na prvostupňovém správním orgánu a žalovaném, aby skutková tvrzení osoby zúčastněné na řízení – už z důvodu zjevných rozporů v jí předložených listinách – ověřili.* Soud tedy zavázal žalovaného, aby v dalším řízení tyto skutečnosti postavil najisto. Zároveň poukázal na ve spise chybějící záznam o místním šetření, ze kterého by mělo být patrné, zda údaje uvedené provozovatelem během řízení o povolení byly v souladu se skutečným stavem či nikoliv. Bylo tedy na správních orgánech, aby řádně zjistily skutkový stav.
17. Žalovaný na základě zrušujícího rozhodnutí zdejšího soudu zrušil povolení ze dne 29. 6. 2016 a věc vrátil krajskému úřadu k novému projednání. Krajský úřad dne 24. 4. 2020 oznámil zahájení nového projednání povolení provozu a vyzval provozovatele k předložení aktualizovaných podkladů týkajících se provozu. Provozovatel doložil aktualizovanou žádost o povolení provozu ze dne 14. 5. 2020. Předmět žádosti byl provozovatelem vymezen jako „výroba plastových drtí“ a „výroba plastových granulátů“. V žádosti je uvedeno, že se jedná o povolení provozu, konkrétně jde o záměr s roční spotřebou vstupního materiálu 16 000 t/rok pro každý z obou zdrojů (drcení a vytlačování). Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že činnost provozovatele spočívající ve výrobě nebo zpracování syntetických polymerů a kompozitů spadá do činností vymezených v příloze č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší, konkrétně pod bodem 6.5. Provozovatel k žádosti připojil také aktualizovaný (naposledy v prosinci 2020) provozní řád obou zdrojů, kde je mimo jiné uvedeno, že skutečné výkony strojních zařízení odpovídají projektované spotřebě zpracovaného materiálu. Dle provozního řádu záměr počítal s 12 drtiči a 10 vytlačovacími linkami, včetně schématického zákresu. Dále byl přiložen odborný posudek č. 84/20.
18. V odborném posudku je mj. popsána vzduchotechnika použitá v provozu, kontrola teplot zpracování a porovnání s obdobnými technologiemi a BAT. Dochází k závěru, že posuzované technologie představují při adekvátním plnění preventivních a primárních specifických BAT technologie na úrovni současného poznání. Také dle odborného posudku skutečné výkony jednotlivých strojních zařízení korespondují s projektovanou výrobní

kapacitou. Dle závěru posudku je provoz vyhovující. Dále jsou přiloženy protokoly o autorizovaném měření emisí č. 99/19 ze dne 15. 5. 2019 (měření proběhlo 16. 4. 2019), č. 138/19 ze dne 14. 6. 2019 (měření proběhlo 16. 5. 2019), přičemž naměřené hodnoty v obou případech nepřesáhly emisní limit.

19. Do spisu byl založen předtím chybějící zápis z místního šetření ze dne 9. 9. 2015. Dle jeho obsahu nebyla zaznamenána v areálu provozu zvýšená prašnost, provozní teploty byly dodržovány, nebyl zaznamenán výrazný zápach (na nádvoří provozu cca 10 m od ústí odsávání zápach obtížně zaznamatelný). Podle zápisu zde bylo 15 vytlačovacích linek. Zápach nebyl zaznamenán ani v okolí provozu směrem po větru. Nebyl zjištěn rozpor mezi skutečným stavem a tehdy aktuální žádostí o povolení provozu.
20. Krajský úřad provedl další ústní jednání (na některých místech zmiňuje místní šetření) dne 18. 6. 2020. Na základě protokolu o ústním jednání krajský úřad potvrdil, že nově předložená žádost včetně provozního řádu a odborný posudek č. 84/20 odpovídají skutečnému stavu věci. Podle protokolu byla provedena prohlídka provozovny a zjištěn skutečný stav zdrojů. Vyjmenované zdroje odpovídaly předloženým podkladům, zejm. odbornému posudku č. 84/20 a provoznímu řádu. Obě tyto listiny pak uvádí, že reálná kapacita výrobních strojů odpovídá projektované kapacitě. Ze schématu provozovny je patrné, že v provozovně bylo umístěno 12 drtičů a 10 vytlačovacích linek. Zjištěné teploty vytlačovacích linek R2 a R3 nepřesáhly 156 °C. Následně byla provedena pochůzka po obci Ludkovice směrem k bydlišti žalobce a pana Křapy. Žádnou přítomnou osobou nebyl subjektivně vnímán zápach. Na ústní jednání dne 18. 6. 2020 se žalobce dostavil, vznesl námitku podjatosti správního orgánu a požadoval zrušení ústního jednání. Po tom, co nebylo jeho námitce vyhověno, ústní jednání opustil. Všechny ostatní zúčastněné osoby obsah protokolu potvrdily podpisem a soud proto nemá o jeho obsahu pochybnosti.
21. Dne 1. 7. 2020 požádali manželé K., aby nebyli nadále v řízení zastupováni žalobcem. Spis obsahuje také pachovou studii ze dne 30. 9. 2020, dle které při dodržení maximální provozní teploty nejsou patrné imise, které by šlo považovat za *obtěžování zápachem*. Krajský úřad na základě těchto podkladů provoz povolil.
22. V povolení je uvedeno, že v provozovně je instalováno celkem 10 ks vytlačovacích linek ve 2 objektech, 12 ks drtičích zařízení ve 3 objektech a jeden předdrtič. Krajský úřad vycházel ze žádosti, odborného posudku č. 84/20, protokolů o autorizovaném měření emisí č. 99/19 a č. 138/19, výsledků měření pachových látek a pachové studie. Měření provedla autorizovaná osoba, zdravotní ústav se sídlem v Ostravě dne 11. 8. 2020, současně bylo provedeno měření emisí TZL, TOC a HCI autorizovanou osobou EKOME, spol. s r. o. Z výsledku měření pachových látek vyplývá, že jejich koncentrace nedosahovala ani meze stanovitelnosti. Dle pachové studie č. 172/20 při dodržování technologické kázně je provoz spojen pouze s emisí pachových látek, které se nepovažují za „*obtěžování zápachem*“. Aby byla dodržena technologická kázeň, stanovil úřad podmínkou č. 5, že budou vytlačovací linky opatřeny systémem regulace zabraňujícím překračování teploty 170 °C.
23. V odvolacím řízení byly tyto podklady provozovatelem doplněny mimo jiné o protokol o kontrole provedené Českou inspekcí životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) ze dne 4. 6. 2021, dle kterého při kontrolním měření dne 20. 4. 2021 nebyla překročena maximální zpracovatelská teplota, pachový vjem ve výrobní hale odpovídal běžnému provozu tohoto typu stacionárního zdroje. Ve vlastním areálu provozu ani na několika místech v obci

Ludkovice včetně okolí bydliště žalobce nebyl zaznamenán výskyt obtěžujícího zápachu. Kontrolním orgánem nebyly zjištěny zjevné závady a nedostatky v provozu.

24. Zdejší soud stejně jako správní orgány vycházel z těchto aktualizovaných podkladů. Relevantním pro povolení provozu je totiž skutkový stav v době vydání povolení a vycházející z poslední podané žádosti. Relevantní naopak není historický vývoj provozu. Žalobce uplatňoval obsahově shodné námitky již během správního řízení. Lze konstatovat, že žalovaný na všechny námitky poskytl vyčerpávající odpověď v napadeném rozhodnutí. Zároveň žalobce žádným relevantním způsobem nezpochybnil výše uvedené skutkové závěry. Dle soudu totiž subjektivní tvrzení žalobce a několika dalších osob o obtěžování zápachem není s to zpochybnit výše uvedené podklady vycházející z autorizovaných měření. Ústního jednání se žalobce z vlastního rozhodnutí nezúčastnil a ani v žalobě jeho průběh a závěry nezpochybňuje.
25. Žalobce sám provedl přibližný výpočet kapacity a dospěl ke zcela jiným (výrazně vyšším) výsledkům. Jeho výpočet je však v rozporu s údaji v žádosti a odborném posudku, jejichž soulad se skutečností potvrzuje protokol o ústním jednání ze dne 18. 6. 2020. Ostatně ani ČIŽP nezaznamenala odchylku ve výrobní kapacitě. Zdejší soud tak má za to, že kapacita povolovaných stacionárních zdrojů je skutečně 16 000 t/rok. Lze proto konstatovat, že skutkový stav, tak jej správní orgány zjistily, zůstal nezpochybněn. Nedůvodné jsou proto námitky týkající se nesprávně zjištěné výrobní kapacity provozu a obtěžování zápachem.
26. S obsahem listin, které žalobce označuje jako výpovědi pana K. a pana V., se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. Provedení výslechu těchto osob by dle soudu nemohlo mít na zjištěný skutkový stav vliv, proto tento důkaz navrhovaný žalobcem zdejší soud v tomto řízení neprovedl. Nicméně již ze správního spisu dostatečně vyplývá, že dané osoby zápach z provozu minimálně v určité době subjektivně vnímaly. Pachové znečištění je dostatečně podloženo zprávami z kontrol provedených ČIŽP a pachovou studií. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že předmětný provoz je producentem zápachu, což prokazuje měření pachových látek. Nicméně zároveň toto měření prokazuje, že množství pachových látek je prakticky nezjistitelné na odběrových místech, která byla vybrána s ohledem na žalobce v obytné části obce Ludkovice. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že ke zpochybnění takto zjištěného skutkového stavu by musel žalobce předložit autorizovanou osobou zpracované měření či pachovou studii. Žalobce tak ani v řízení před soudem neučinil. Provádět další místní šetření či další kontroly ze strany ČIŽP, krajského úřadu nebo žalovaného považuje soud za nadbytečné. Není totiž důvod se domnívat, že by se jejich výsledky lišily od již provedených úkonů, *nota bene*, pokud sám žalobce během jednání soudu opakovaně uváděl, že provozovatel se v případě kontroly ze strany těchto subjektů vždy přizpůsobí tak, aby v době kontroly provoz své okolí neobtěžoval. Argumentací o původu zápachu v lokálních topeništích se soud nebude zabývat. Úkolem správních orgánů v řízení o povolení provozu stacionárního zdroje znečištění nebylo zjišťovat, odkud pochází zápach obtěžující žalobce, nýbrž pouze jaké znečištění působí posuzovaný provoz. Nelze také odhlédnout od vyjádření pana V. ze dne 6. 5. 2021, dle kterého již problémy s obtěžujícím zápachem nepřetrvávají. Pan K. pak během správního řízení odmítl další zastoupení žalobcem. Jako účastník řízení přitom sám mohl ve správním řízení uplatňovat své námitky a navrhnout důkazy.
27. Žalobce rozporoval závěry pachové studie, protože proběhla bez přítomnosti žalobce, na pečlivě zvoleném místě a za podmínek kontrolovaných provozovatelem tak, aby byly

výsledky vyhovující. Pachovou studii vypracovala autorizovaná osoba. Pokud měl žalobce za to, že při měření či interpretaci výsledků tato pochybila, měl možnost soudu tato pochybení nastítnit. Nicméně tak neučinil. Stejně tak nepředložil během řízení jinou pachovou studii ani nijak jinak nezpochybnil výsledky studie, která byla provedena. Pokud je na jedné straně tvrzení žalobce a dvou dalších obyvatel obce (příčemž jeden z nich se během správního řízení vyjádřil, že problémy se zápachem netrvají) a na straně druhé nezpochybněná autorizovaná pachová studie, správní orgány nepochybily, pokud daly za pravdu pachové studii. Závěry pachové studie či žalovaného nelze považovat za nesprávné jen proto, že s nimi žalobce nesouhlasí. Přítomnost žalobce nebyla u provádění pachové studie autorizovanou osobou nutná.

28. Ostatní imise a dopady do právní sféry žalobce byly formulovány pouze obecně a bez jakékoliv vazby na množství imisí, jež měl provoz produkovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2020, č. j. 6 As 104/2019 – 70). Vypořádání soudem proto odpovídá obecnosti vznesených námitek.
29. Žalobce v žalobě zmiňuje obtěžování hlukem, činí tak však zcela obecně, a tuto skutečnost nijak nedoložil. Podle žalobce je problematické také uskladnění surovin na přímém slunci a s provozem související kamionová doprava. Ani tyto skutečnosti žalobce žádným způsobem nedoložil. Například krátké video zachycující projíždějící kamion jen těžko může sloužit jako důkaz skutečnosti, že v souvislosti s provozem projíždí přilehlými komunikacemi tisíce nákladních vozidel za rok. I přesto se správní orgány těmito námitkami zabývaly. Žalovaný v napadeném rozhodnutí předně uvedl, že směřování autoprovozu nejsou orgány ochrany ovzduší oprávněné ovlivnit. Přesto odkázal na odborný posudek č. 44/16 ze dne 17. 3. 2016, který se věnuje dopravní zátěži provozu, specifikuje druh kamionové dopravy, kdy většina vozidel dojíždějících do předmětné provozovny splňuje normu EURO 6. Zdejší soud se ztotožňuje se žalovaným, že nebyla prokázána žalobcem tvrzená intenzita nákladní dopravy.
30. Mylná je také domněnka žalobce, že měly správní orgány zjišťovat také původ žalobcem tvrzeného zápachu. Jejich úkolem v posuzované věci bylo pouze zjistit, zda a případně v jaké intenzitě produkuje zápach stacionární zdroj, o jehož povolení jde. Sám žalobce uvádí, že *v řízení bylo dokázáno, že dne 9. 9. 2015 a 18. 6. 2020 plus v dny provádění měření nebyl pozorován zápach, který by bylo možné hodnotit jako obtěžující*. Po správních orgánech nelze požadovat, aby měření prováděly každý den ve snaze nachytat provoz při produkci zápachu. Zápach mohl prokázat žalobce obstaráním jiného autorizovaného měření, případně tak může na podnět žalobce učinit kontrolní orgán.
31. Obdobně k argumentaci emisí ze skladovaných materiálů již žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že je irrelevantní, jelikož nejde o povolenou činnost v nyní posuzovaném řízení. I s tímto závěrem se soud ztotožňuje. Lze tedy uzavřít, že námitky spočívající v obtěžování dalšími imisemi jsou nedůvodné.
32. Žalobce namítá nesoulad záměru s územním plánem a neexistenci rozhodnutí ve smyslu stavebního zákona. Obdobné námitky vznesl žalobce již v předchozí žalobě a soud ve zrušujícím rozhodnutí konstatoval, že porušování stavebního zákona provozovatelem nebylo předmětem správního řízení v nyní posuzované věci, neboť tato problematika je vyhrazena stavebním úřadům. Žalobcem tvrzený zásah do jeho vlastnického práva či absence řízení o umístění stacionárních zdrojů tedy nemohly být řešeny ve správním řízení předcházejícím vydání nyní napadeného rozhodnutí, tj. v řízení o povolení stacionárního

zdroje podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ovzduší. Obdobně vztah povolení provozu stacionárního zdroje a institutů stavebního zákona vnímá také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 5. 2021, č. j. 5 As 192/2018 – 135. Okolnosti eventuálního nesplnění požadavků stavebně právních předpisů tedy nemohly správní orgány jakkoli zohlednit, stejně jako se jimi v nyní posuzované věci nemůže zabývat zdejší soud, neboť se do zákonnosti napadeného rozhodnutí nemohou promítnout. Stejně tak neměly v nynější věci správní orgány pravomoc nařídít přemístění provozu mimo obytnou zástavbu, jak žalobce požaduje, a tuto možnost nemá ani zdejší soud. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 – 111, není v nyní posuzované věci relevantní, jelikož se týkal účastenství v řízení podle stavebního zákona.

33. Žalobce dále upozorňuje na absenci zjišťovacího řízení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Předmětem posuzování podle tohoto zákona jsou podle § 4 odst. 1 písm. c) *záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii II a změny těchto záměrů, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena, nebo které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, zejména pokud má být významně zvýšena jeho kapacita a rozsah nebo pokud se významně mění jeho technologie, řízení provozu nebo způsob užívání; tyto záměry a změny záměrů podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení.*
34. Podle § 1 odst. 3 zákona o posuzování vlivu na životní prostředí *účelem posuzování vlivů na životní prostředí je získat objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí, popřípadě opatření podle zvláštních právních předpisů, a přispět tak k udržitelnému rozvoji společnosti.*
35. Podle § 3 písm. g) č. 7 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí se navazujícím řízením pro účely tohoto zákona rozumí řízení o vydání povolení provozu stacionárního zdroje. To znamená, že pokud se jedná o povolení provozu stacionárního zdroje, který odpovídá předmětu řízení dle § 4 zákona o posuzování vlivu na životní prostředí, je nezbytné zjišťovací řízení nebo posouzení vlivů provést. V nyní posuzované věci se jedná o povolení provozu stacionárního zdroje uvedeného v příloze 1 pod č. 42 v kategorii II (dle právní úpravy účinné do 31. 10. 2017 se jednalo o zdroj dle bodu 7.1 stejné přílohy, materiálně se ovšem kromě zvýšení stanoveného limitu nic nezměnilo). Kapacita povolovaného stacionárního zdroje v nyní posuzované věci je bezesporu vyšší než v příloze stanovená hranice 1 000 t/rok.
36. Není relevantní, zda došlo ke změně ve výrobní kapacitě záměru, a tedy ani historický vývoj provozu a instalace zařízení. To by bylo relevantní tehdy, kdyby již existovaly závěry zjišťovacího řízení pro původní záměr, avšak ten by se nyní zásadním způsobem měnil, resp. předmětem povolení provozu by byla taková změna. Ani zákon o ochraně ovzduší, ani zákon o posuzování vlivů na životní prostředí nestanovují žádnou výjimku pro záměr, který byl realizován již v minulosti. Vzhledem k tomu, že k posuzovanému provozu jako celku nikdy nebylo zjišťovací řízení vedeno (ať už jsou důvody jakékoliv), je nutné v rámci nyní probíhajícího navazujícího řízení zjišťovací řízení provést. Povolení se totiž týká celého záměru, a řízení o něm je vedeno v době, kdy provoz spadá do kategorie vyžadující zjišťovací řízení dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Povolení provozu stacionárního zdroje je navazujícím řízením vedeným k záměru podléhajícímu posouzení vlivů na životní prostředí a nutným podkladem tohoto navazujícího řízení je tedy v souladu se zařazením záměru v příloze č. 1 k zákonu závěr zjišťovacího řízení.

37. Žalovaný kromě mimoběžné argumentace neexistencí změny záměru poukazuje na rozhodnutí Městského úřadu Luhačovice ze dne 28. 8. 2009 pod č. j. 16100-110/2009/24, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „Stavební úprava stávající manipulační plochy v areálu firmy EKOTREND Ludky s.r.o.“, ze kterého vyplývá (viz bod II. 2.), že není vyžadováno posouzení vlivu na životní prostředí. Jak je ale z tohoto rozhodnutí patrné, jeho předmětem nebyla instalace ani změna výrobních zařízení, a proto se nelze jeho závěrů dovolávat v nynější věci, stejně jako závěrů navazujícího kolaudačního rozhodnutí. Taktéž odkaz na vyjádření krajského úřadu ze dne 7. 12. 2015, dle kterého řešená změna není předmětem posuzování dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, není relevantní. Podle krajského úřadu šlo v tamějším řízení o nevýznamnou změnu spočívající v optimalizaci výroby, která není spojená s navýšením výrobní kapacity či změnou technologie výroby – týká se záměru změny užívání skladovacích objektů na výrobní a skladovací objekt, tj. přesunu části stávající technologie do nové budovy. Rozhodnutí městského úřadu Luhačovice ze dne 14. 7. 2005 o povolení změny v užívání stavby neobsahuje informaci, čeho se povolená změna týká a zda se projevila také na provozu stacionárních zdrojů. Ani jedno z odkazovaných rozhodnutí se netýkalo záměru jako celku.
38. Lze proto uzavřít, že správní orgány pochybily tím, že před povolením provozu nezajistily provedení zjišťovacího řízení a jejich rozhodnutí jsou pro absenci tohoto obligatorního podkladu nezákonná.
39. V další žalobní námitce žalobce považuje za nelogickou podmínku v bodě 5 rozhodnutí krajského úřadu. Dodržení maximální zpracovatelské teploty 170 °C nebude mít podle něj na vznik zápachu vliv. Opak však vyplývá z již zmíněných podkladů napadeného rozhodnutí, ať už odborného posudku či kontrolních vyjádření ČIŽP. Jak již bylo uvedeno, žalovaný zjistil existenci pachového znečištění v zanedbatelné míře, nikoliv žádné, jak tvrdí žalobce. Nelogické by přitom nebylo ani stanovení podmínky provozu, byť by sloužila jen jako prevence. Jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, plnění podmínek stanovených v povolení lze následně vymáhat.
40. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že technická řešení požadovaná žalobcem sice opravdu vychází z dokumentů BAT, ale dostačující jsou i technologická opatření navržená provozovatelem a odsouhlasena kontrolním orgánem (ČIŽP). S těmito žalobce nesouhlasí a navrhuje razantnější opatření. Soud předně konstatuje, že zákon o ochraně ovzduší pro povolení provozu technologie BAT nevyžaduje. Této polemice žalobce se navíc také žalovaný podrobně věnoval napříč napadeným rozhodnutím. Mimo jiné uvedl, že se žalobce poměrně podrobně zabývá problematikou BREF (Best Available Techniques Reference) dokumentů, ovšem patrně mu není známo, že tyto dokumenty jsou podkladovými dokumenty zejména pro řízení vedené podle zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a o omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci). Napadené rozhodnutí není vedeno podle zákona o integrované prevenci, nýbrž je vedeno podle zákona o ochraně ovzduší. Pro řízení podle složkových zákonů, jako je mimo jiné i zákon o ochraně ovzduší, se k těmto dokumentům přistupuje jako k podkladům podpůrným, kdy podle charakteru daného zdroje se mohou jednotlivá opatření z těchto dokumentů adekvátně aplikovat. S problematikou BAT a BREF je tak nutno se vypořádat v odborném posudku, jak je tato povinnost stanovena v příloze č. 13 k vyhlášce č. 415/2012 Sb., o přípustné úrovni znečišťování a jejím zjišťování a o provedení některých dalších ustanovení zákona o ochraně ovzduší. Vzhledem k tomu, že ve svém vyjádření ČIŽP nevznesla připomínky k předloženému Odbornému posudku č. 44/16

ze dne 17. 3. 2016 (obsah shrnut výše), má žalovaný za to, že odborný posudek se v dostatečné míře zabýval předmětnou problematikou. Krajský úřad se argumentací žalobce na toto téma přesto zabýval, vyhověl mu a uložil provozovateli technická opatření v podmínkách č. 4 a 5.

41. Jakkoliv se zdejší soud některými dílčími otázkami a podklady v kontextu konkrétních žalobních námitek výše izolovaně zabýval, je třeba zdůraznit, že závěry zjišťovacího řízení, které mohou mít význam pro komplexní posouzení věci, nyní nelze předjímat.
42. Žalobce dále namítá, že nebyl poučen o svém právu zajišťovat důkazy a nebyla mu vysvětlena podstata řízení, naopak mu byl během ústního jednání dne 18. 6. 2020 odepřen vstup do závodu. Ze správního spisu je však zřejmé, že žalobce věděl o svém právu navrhnout důkazy a nebylo mu v tom správními orgány nijak bráněno. Z jeho podání vyplývá, že je seznámen také s podstatou řízení. Pokud jde o skutečnost, že správní orgány nezjišťovaly skutkový stav způsobem, který jim diktoval žalobce, nejedná se o pochybení. Nepravdivé je také jeho tvrzení o odepření vstupu do provozu. Z protokolu z ústního jednání ze dne 18. 6. 2020 je zřejmé, že se žalobce sám rozhodl ústní jednání opustit.
43. Co se týče výčtu požadavků žalobce, jejichž splnění by měl soud zajistit, lze stručně shrnout, že historické umístění stacionárních zdrojů posoudil soud jako irelevantní a není ho třeba zjišťovat. Soud sice (stejně jako žalovaný) souhlasí s tím, že závod produkuje zápach, nicméně ten nebyl zjištěn v rozsahu zabraňujícím povolení provozu stacionárního zdroje. Správní spis je dle soudu veden přehledně a žalobci během řízení nebylo nijak bráněno v možnosti získávat důkazy. K posledním dvěma požadavkům je nutné uvést, že soud nemá pravomoc stanovit přiměřenou míru obtěžování nebo nařizovat přemístění závodu.
44. Doplnění žaloby (resp. replika) doručené zdejšímu soudu dne 29. 2. 2024 bylo učiněno po lhůtě pro podání žaloby a žalobce v něm proto nemůže rozšiřovat žalobu o další žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Stejný závěr platí i pro námitky, které žalobce konkrétně formuloval až v průběhu jednání před soudem (konkrétní nedostatky provozního řádu, neprovedení zátěžového testu, argumentace podmínkami zjišťovacího řízení v případě jiného provozu společnosti JASOBAL s.r.o., námitky týkající se protokolu o kontrole ze strany ČIŽP atd.). Přesto lze stručně konstatovat, že nedodržování podmínek stanovených v povolení není ze zákona důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí. Jak již žalovaný vysvětlil, dodržování podmínek je předmětem případné kontrolní činnosti. Během dosavadního provozování četné kontroly neodhalily zásadní problémy, jak je patrné z protokolů o těchto kontrolách. Návrhu žalobce, aby pověřil ČIŽP k ověření jím požadovaných skutečností, by neměl soud ani v případě včasného vznesení námitek pravomoc vyhovět. Irelevantní je pro nyní posuzovanou věc také faktický přesun provozu, jak již žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
45. Dostatečným podkladem pro rozhodnutí zdejšího soudu je obsah správního spisu. Důkazy navrhované žalobcem v žalobě a při jednání zdejší soud neprovedl a s důvody neprovedení těchto důkazů byl žalobce v průběhu jednání seznámen. Stručně lze shrnout, že část důkazních návrhů přednesených u jednání byla ve skutečnosti námitkami proti nedostatkům skutkových podkladů ve správním spise (tj. co měly správní orgány obstarat před vydáním rozhodnutí a neučinily tak), jiné návrhy se netýkaly skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí, případně se netýkaly skutečností podstatných z hlediska nynějšího předmětu řízení (historický vývoj provozu, stavební řízení, řízení ve věci nakládání s odpady).

Odborný článek o nebezpečnosti ftalátů soud rovněž k důkazu neprovedl, neboť v obecné rovině o této skutečnosti není sporu.

V. Závěr a náklady řízení

46. Zdejší soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vyjádřeným výše (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
47. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Podle obsahu soudního spisu náklady spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. dubna 2024

David Raus v.r.
předseda senátu

